

[Justitsministeren.]

ikke paa Statsadvokaterne, men paa Domstolenes Vurdering ved Fastsættelsen af Bøderne; det er det, jeg ikke mener. Det er det, som Flertallet i Folketinget ogsaa tidligere har tvivlet paa var muligt at opnaa, medmindre man gik over til et andet System, og det er derfor, vi foreslaar at gaa over til Dagsbodssystemet, som gør det lettere, ogsaa for Domstolene, at tage de Hensyn, som man mener bør være afgørende.

Den ærede Ordfører var, saa vidt jeg kunde forstaa, vred over den Maade, hvorpaa jeg havde benyttet de Eksempler paa fattige Fabrikanter, Slagtere og Hasardvæbter o. s. v., som han glædede Tinget med i Gaar. Jeg har ikke tænkt paa at misbruge Eksemplerne. Jeg har kun tænkt paa at vise, at uanset at det i de nævnte Tilfælde drejer sig om ret utiltalende Forseelser, vil det alligevel udadtil være rimeligere at idømme Bøden i Form af saa og saa mange Dages Indtægtstab, om jeg saa maa sige — og det er jo det, Dagsbodssystemet tilsigter —, end at idømme et kontant Beløb, som man netop fra Domstolenes Side af Hensyn til vedkommendes mindre gode Kaar i mange Tilfælde maa sætte lavt, hvad Befolkningen ikke vil kunne forstaa. Det er en Vanskelighed, som man netop kommer ud over ved Dagsbodssystemet. I øvrigt maa jeg have Lov til at mene, at den, der strør om sig med falske Penge eller gør sig skyldig i Dyremishandlinger, ikke bør straffes med nogen Form for Bøde, men med Frihedsberøvelse. Den Mening kan det ærede Medlem ikke faa mig bort fra, selv om han møder med samtlige Domstole under Armen. Efter manges Mening, ogsaa efter min Mening, tager Domstolene f. Eks. alt for lemfældigt paa Dyrplagerier; det er maaske en subjektiv Opfattelse, jeg har, at i saadanne Tilfælde burde der idømmes Frihedsstraf. Men det kan dog ikke være nogen personlig Fornærmelse over for den ærede Ordfører for Venstre, som har Lov til at holde paa Bøde i saadanne Tilfælde, hvis han mener, det er rimeligt. Jeg synes, at man kan nærmere diskutere i Udvalget, hvilke Fortrin og hvilke Mangler der maatte knytte sig til Dagsbodssystemet som til alt menneskeligt, endogsaa i et demokratisk Samfund.

Særlig oprørt var den ærede Ordfører for Venstre over mine Diktaturtilbøjeligheder. Han sigtede derved til, at jeg af praktiske Grunde har ment, at man i Stedet for at forelægge en lang Række forskellige Love til Revision paa Rigsdagen, naar man først havde indført Dagsbodssystemet, kunde argumentere for eller imod, hvorvidt man i den enkelte Lov burde indføre dette System ved kongelig Anordning eller ej. Det ærede Medlem sagde hertil: Det er ganske forfærdeligt, for den Argumentation, at det er af praktiske Grunde, den anvender alle Diktatorer. Nu er det muligt, at jeg ikke har saa omfattende et Kendskab til de forskellige Diktatorer, som det ærede Medlem synes at have, men jeg har egentlig ikke lagt Mærke til, at de Diktatorer, jeg har hørt eller læst, har talt meget om praktiske Grunde, de har egentlig kun sagt: Saadan skal det være, for saadan vil jeg have det — og saa tager alle til Hatten og siger, at naar Føreren har sagt saadan, saa er det rigtigt. Det er ikke det, der foreligger her, det, der foreligger, er, at man ved hver enkelt Lov undersøger gennem Administrationen, om de Principper, som Rigsdagen har lagt til Grund og fundet anvendelige gennem Dagsbodssystemet, ikke ogsaa kan anvendes i den eller den enkelte Sag. Som sagt, jeg har ikke noget som helst imod, at man drøfter det i Udvalget, men jeg kunde tænke mig, at naar man kommer til det endelige Resultat, vil man sige: Vorherre bevare os for, at Rigsdagen skulde have den Masse Smaalove til Gennemsyn, det kan man dog nok lade en Regering bestemme. Og jeg tilbageviser altsaa det ærede Medlems Paastand om, at naar han kritiserer Dagsbodssystemet, saa sætter jeg det uden videre i Kraft uden for Straffelovens Omraade. Det er en af disse flotte Bemærkninger, som trods en ikke alt for flot Form alligevel udmærker den ærede Ordfører for Venstre.

Jeg skal saa henstille, at vi fortsætter Diskussionen om Dagsbodssystemet i Udvalget, og gaa over til den anden Gruppe af Ændringer, den, der vedrører Statsforbrydelser.

Den ærede Ordfører for Venstre (Rytter) indledede her med, at det var naturligt, at jeg havde Lyst til at optræde paa dette Omraade, fordi jeg havde haft forskellige